

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κῶτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται. — Ἄνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης. — Ἡ Νεραΐδα (ἀπὸ τὰς Νύκτας Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας). Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). Αἱ δέκα ἑννέα βουλευταί. Γ'. — Κραυγὴ ὀδύνης (ὑπὸ Κασσιανῆς). — Γυναικεῖα κίνησις. — Αὐτόγραφον τοῦ Wagner (κατὰ τὸ γαλλικόν (ὑπὸ δος Εἰρήτης Νικολαΐδου). — Συνταγὴ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Ἡ ψυχὴ ἐνὸς Φελλάχου (κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ δος Εἰρ. Νικολαΐδου). —

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Κανεὶς ἄλλος δὲν ἐνδιαφέρεται τόσον διὰ τὴν εἰρήνην ὅσον αἱ γυναῖκες τῶν ὁποίων τὸ αἷμα χύνεται καὶ ἡ ζωὴ πληγύνεται εἰς τὰ στήθη υἱῶν καὶ συζύγων καὶ ἀδελφῶν.

Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὸ συνέδριον τῆς Χάγης, οἱ πραγματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ προπαρακινδιστὴ τῆς μεγάλης ιδέας δὲν εἶναι οἱ διπλωμάται καὶ ἐπίσημοι ἀπεσταλμένοι τῶν μεγάλων κρατῶν, ἀλλὰ οἱ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν μεγάλων γυναικείων σωματείων τῆς εἰρήνης, τὰ ὅποια λειτουργοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος τῶν γυναικῶν, ὁ ἀντιπροσωπευόμενος εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν προσέβη παντοῦ εἰς συγκεντρώσεις καὶ διαλέξεις φιλειρηνικὰς καὶ ἐκατομύρια γυναικείων ὀνομάτων ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς ἀναφορὰς καὶ τὰς ἐκθέσεις, αἱ ὅποια διεβιάσθησαν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ Συνεδρίου κατὰ τὸ διάστημα τῶν συνδιασκέψεων του.

Αἱ γυναῖκες ὑπὲρ πάντα ἄλλον μισοῦν τὸν πόλεμον, ὄχι μόνον, διότι εἰς αὐτὸν δεκτικέται τὸ ἄνθος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν λαῶν, ἀλλὰ διότι αἰσθάνονται ὅτι ὁ πόλεμος ὑπὸ τὰς

συνθήκας τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ εἶναι μία ἀνωφελὴς καὶ ἄσκοπος βραβρότης.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία διδάσκει τὰς γυναῖκας, αἱ ὅποια ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ μεθύωνται ἀπὸ τὴν ὄσμην τοῦ αἵματος ὅτι οἱ μεγαλύτεροι καὶ φοβερῶτεροι πόλεμοι δὲν ἔχουν ποτὲ κανὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα οὔτε διὰ τοὺς νικητάς, οὔτε διὰ τοὺς νικημένους.

Ποῖον ὄφελος ἔξαφνα ἐπορίσθη ἡ Γαλλία ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὸν αἱματοκυλισμὸν, εἰς τὸν ὅποιον ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχε ρίψει τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρον. Ποταμοὶ αἱμάτων, σπαρχμοὶ ἀδελφικοὶ, ἀνκαστάτως τοῦ κόσμου, πάθη, μίση, ἀντεκδικήσεις, καταστροφαί, καὶ ὅλα αὐτὰ κατέληξαν εἰς τὸ ἐρημόνησο τῆς Ἀγίας Ἐλένης, καὶ εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἐπίστευσεν ἐκυτὸν ὡς θεὸν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φιλοδοξία ὑπῆρξε παραίτιος ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ.

Τὶ ἔμεινε διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην ἀπὸ τὴν θυσίᾳ ἀνὰ τὸν τότε πολιτισμένον κόσμον ἐκστρατεῖαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐξασθένεισι αὐτοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐμφύλιοι σπαρχμοὶ ἐδῶ ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐξοφάνισις βαθμιαία τῶν κατακτηθέντων κρατῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς κατακτητρίδος φυλῆς, σκότος, ὑποδούλωσις, θάνατος. Τί ἔμεινεν ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, τί ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς πολέμους, τί ἀπὸ τὰς Ἑνετικὰς κατακτήσεις τῆς Μεσογείου καὶ τί ἀπὸ τὴν νικηφόρον εἰς τὴν Εὐρώπην τῶν Τούρκων ἐπιδρομῆν.

Πόλεμοι, οἱ ὅποιοι εἶχον καὶ ἔχουν ὡς ἐλκτῆριον τὴν φιλοδοξίαν τῶν βασιλέων καὶ ἀρχηγῶν τῶν λαῶν, πόλεμοι ἀρπάγων καὶ ἀγρίων κατακτητῶν, εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν ἐξ-

μένους. "Ολοι έτριβαν ώς εκ συμφωνίας τὰ μάτια των, όλοι έβλεπαν γύρω των και όλοι άρχισαν νά γελούν, όταν άντελήφθησαν τί είχε συμβή και πόσην ήλαρότητα είχαν προξενήσει εις τούς άλλους.

Μόνον ή Κορνηλία ήτο υπερβολικά δυστυχής. Της ήρχοντο κλάματα διά τόν εξευτελισμόν αυτόν, τόν όποιον δέν ήμπορούσε νά υποφέρει. Πώς! αυτή μνηστρια του Ήρδειου επί επτά κατά σειράν έτη, που έμελετούσε εξ ώρας τήν ήμέραν που έπαιζε Wagner και Λυστς, νά αποκοιμισή τόν άκροατήριόν της! αυτό ήτο εξευτελιστικόν. "Όταν μάλιστα ή 'Αμαλία, για' νά δικτύσθ τὰ γέλοια, τὰ όποια τόσον επείραζαν τήν Κορνηλίαν, εκάθησεν αυτή εις τόν πάγκον και επαιξε μίαν ώραιάν συμφωνίαν από τόν Guillaume Tell του Rossini, τότε πλέον ή Κορνηλία έλωσε.

Η Ιταλική μουσική νά ένθουσιάζη, νά έξυπνξ, νά συγκινή και ή ιδική της. ή κλασική, ή μεγάλη τέχνη νά αποκοιμίζη. Άλλ' ή 'Αμαλία επαιξε με brio, με όλην τήν ψυχήν της, μεθυσμένη, σαν τρελλή, σαν νά εξαγυέτο από τούς ήχους, σαν νά απαντούσεν εις τούς φθόγγους, σαν νά ήλεκτριζέτο από μίαν άκράτητον δύναμιν. Έκτυπούσε τὰ πληκτρα σαν γίγας, τὰ έχάιδευε σαν μητέρα τὰ παιδάκια της, έβαζεν από τήν ψυχήν της, τι είχε καλλίτερον εις τόν παίζιμό της.

"Όταν έτελείωσεν, επετάχθη από τήν θέσιν της, έτρεξεν εις τήν είσοδον, όπου είχε αφήσει τόν καπέλλο και τόν επανωφόρι της, τὰ έβαλε γρήγορα, γρήγορα και εβγήκε εις τήν αυλήν, νά περιμένη τούς άλλους. Δέν ήθέλησε νά μένη, διότι ήσθάνετο ότι θά ήναγκάζοντο νά τήν συγχαραούν, ότι ο Νιόνιος δέν θά εκρατειτό και ότι ή Κορνηλία θά εξητυλιζέτο έντελώς. "Άλλως τε πάντοτε από μικρό παιδι, εύθους που έντελούμεν νά παιζή, έφρουγε και επήγαινε νά μένη μόνη, έως ότου νά συνέλθη από τήν ταρχήν, τήν συγκίνησιν και τήν έκστασιν, εις τήν όποιαν τήν έφεραν ή μουσική.

Είμαι γελοία και θά εφάνηκα κακή, έλεγεν επεिता εις τόν Στέφα, ο όποιος τας έννωόδευσεν, είχαν βγή οι δύο των όταν επέστρεψαν εις τόν ξενοδοχείον, εις τόν μπαλκόνι, τόν όποιον επλεε μέσα εις ένα λευκόν χείμαρρον πανσελήνου. Δέν έπρεπε νά παιζώ ύστερα από τήν Κορνηλίαν. Θά υπέθεσεν ότι τόν εκκαμα επίτηδες, ενώ έγω ήθελα απλώς νά κρατηθώ από τὰ γέλοια, για' νά ήσυχάσετε και σεις. "Υστερα άμα άρχισα νά παιζώ, ως μου συμβάνει πάντα, δέν ήμουν πειρά έγω. Μεθώ, μεθώ, φίλε μου Στέφα, άμα καθίσω 'ς τόν σκαμνί.

Ο Στέφας τήν ήκουε με άληθινήν εύτυχίαν. "Ητο και αυτός μουσικός, ήσθάνετο περίπου τὰ ίδια πράγματα, τὰ όποια δέν είχε προσέξει πολύ εις τόν έκυτόν του. ήκουε τήν 'Αμαλίαν νά λέγη πόσον επαθάνετο τόν βράδυ εκείνο, που τήν είχε προσέξει πως επαιζε, που άντελήφθη τήν ταρχήν της που τήν είδε νά φεύγη πρώτα από τούς άλλους και νά μιλή μιλή εις κανένα, είδε για' πρώτην φοράν και εις τήν ιδικήν του ψυχήν και έννόησεν ότι πραγματικώς ήσθάνετο και έννοούσε πολλά πράγματα, όπως τὰ έννοούσε και εκείνη.

Ξέρεις, της είπεν, ότι εις πολλά πράγματα μοιζόμεν και ότι μαζί οι δύο μας θά εκάναμεν μίαν συντροφίαν θαυμασίαν.

Δηλαδή, είπεν ή 'Αμαλία, μου προτεινεις, γάμον, άγαπητέ Στέφα, έτσι, χωρίς κανένα προοίμιον, χωρίς άγάπην, χωρίς καν φλέρη.

Ο Στέφας είχαν είπει, τι είπεν, χωρίς βέβαια νά σκέπτεται τήν στιγμήν εκείνην, ούτε έρωτα, ούτε γάμον, ούτε τίποτε. Τό είπε, διότι έτσι τόν είχαν αισθανθή και διότι τὰ λόγια άμελέτητα του ήλθαν εις τόν στόμα.

Η 'Αμαλία εξηκολούθησε: Μιά συντροφιά, ίσως αυτό είναι ο γάμος. Άλλά χρειάζονται και τόσα άλλα, Στέφα μου. εκτός από τής συμφωνίας της μουσικής και τὰ γέλοια και τήν εύθυμίαν.

Η παρκτήρησις αυτή τόν εξέπληξε. "Όσους έρωτας είχαν εις αυτήν τήν στιγμήν, παντού ο γάμος εφάνετο νά αποτελούσε τόν τελικόν σκοπόν, παντού τὰ κορίτσια έμηνχανεύοντο χίλιες δυό πονηρίες, για' νά φανούν τέλειες.

Η Κορνηλία ακόμη και ή θεία του, και όλοι του σπιτιού των ήσθάνετο χωρίς ποτε νά γίνη λόγος περι αυτού, ότι επροσπαθούσαν νά τόν δελεάσουν και νά τόν πείσουν εις μίαν τοιαύτην απόρασιν, δημιουργούσαι γύρω του ένα τεχνητόν περιβάλλον άνυπάρκτων τελειότητων.

Η 'Αμαλία με τὰ λόγια της αυτά εβγαίνεν από τὰ συνειθισμένα και εφάνετο διατεθειμένη νά συζητήση μαζί του σοβαρά δι' ότι άλλη κόρη θά απέφουγε με κάθε τρόπον νά όμιλήση. Τό πράγμα του εφάνη πρωτότυπον και διασκεδαστικόν. ή ειλικρίνεια της 'Αμαλίας τόν έθελεγε, δέν αφήκε λοιπόν τήν εύκαιρίαν νά τήν άκούση νά όμιλή για' ένα τόσον σοβαρόν ζήτημα.

Τί άλλα χρειάζονται που δέν τὰ έχομεν ήμεις ή δυό, άγαπητή 'Αμαλία, είπεν ο νέος, ο όποιος είτε από συνήθειαν, είτε διότι πραγματικώς τήν στιγμήν εκείνην ήτο ακόμη υπό τήν γοητείαν της μουσικής, ήσθάνετο κάτι τι νά τόν συγκινή και νά τόν κάμη θερμότερον. Είμεθα νέοι, πλούσιοι, γεροί, όχι κουτοί, αρκετά άνεπτυγμένοι, και όχι άσχημοι.

Μας λείπει άκριβώς εκείνο που χρειάζεται για' τήν εύτυχίαν τήν μεγάλην της ζωής, είπεν ή κόρη. Μας λείπει ή άγάπη. "Όστε μ' άγαπας, Στέφα, ούτε σ' άγαπώ. Και νά σου 'πω, αν αποφασίσω καμιά φορά νά παντρευτώ, θά τόν κάμω μόνον, για' νά αισθανθώ τήν μεγάλην χαράν της άγάπης.

—Και που ξέρεις αν σ' άγαπώ, ή αν θά σ' άγαπήσω; Και που ξέρεις αν και σύ δέν θά μ' άγαπήσης.

—Μπορεί, είπεν ή 'Αμαλία. Άλλά τότε μόνον θά καθίσω νά συλλογισθώ και αν θά πρέπει νά σε πάρω.

"Α! είπεν ο νέος με κάποιον πείσμα. Και πάλιν θά πρέπει νά σκεφθής; Μέσα του εξανίστατο ο άνδρικός του εγωισμός. Πώς! και αν τόν άγαπούσε, θά είχε νά σκεφθ ή ακόμη! ήμπορούσε νά περιμένη, όσον ήθελε ότι θά τήν επαρακαλούσε νά τόν δεχθ ή διά σύζυγον. Άπό πείσμα μάλιστα και διά νά τήν ταπεινώση, απήντησε. Άλλά και έγω φυσικά θά έχω νά σκεφθώ, και επειδή ή σκέψις μας κάμνει νά βλέπωμεν τὰ πράγματα όπως είναι, βεβίως....

Δέν υπάρχει φόβος νά κάμη νέαν πρότασιν, είπεν ή 'Αμαλία. Και εκδικουμένη διά τήν προσβολήν επρόσθεσε: "Όταν θά σκεφθής έξαφνα ότι έγω δέν θά πηγαίνω ποτέ

εις τόν μαγερίο, αν τήν εξαδέλφη σου τήν Κορνηλία και δέν θά τρώγης σουπες αν τήν άποψινή, όταν θά σκεφθής ότι τόν καπέλλο μου θά μένη πάντοτε τόν σύμβολον του άνθρωπισμού μου, όταν θά σκεφθής, ότι δέν θά σου λέγω πάντοτε ναι και πάντοτε έχεις δίκην, όταν θά σκεφθής, ότι δέν άγαπώ νά υποτάσσωμαι εις κανένα, ότι δέν θά σου μηδεώδ πάντα και δέν θά σε υπακούω και δέν θά λέγω άλλο παρά ό,τι σκέπτομαι, ότι με μιά λέξη δέν θά γείνω ούτε επιστάτης της περιουσίας σου, ούτε οίκονόμος του σπιτιού μας, παράματα που θά τὰ έβαζα εις τούς όρους του συμβολαίου του γάμου μου, τότε θά έυρης ότι ή άποψινή σου πρώτα-σις ήτο μιά άνοησία και ότι μόνον ή εξαδέλφη σου Κορνηλία είναι κατάλληλος διά σύζυγον.

Και χωρίς νά περιμένη απάντησιν ή 'Αμαλία έσηκώθη, τόν εκκλονόκτισε και διηυθύνθη εις τόν δωμάτιόν της. Άλλά εύθους εβγήκε πάλιν και επήγεν εις τόν δωμάτιον της Άννας. Τό κακόμοιρο τόν κορίτσι. Τό εξέχασα, είπε. Και δέν τ'όχει τίποτε νά έσηκώθη, για' νά ετοιμάση τήν Μίνα νά κοιμηθ ή. Και πραγματικώς ή Άννα, ή όποια δέν είχε κατορθώσει νά κοιμηθ ή ως εκείνην τήν ώραν, είχε σηκωθ ή και εκτένιζε τήν μικράν διά τόν νυκτερινόν ύπνον της.

Η 'Αμαλία τήν έμάλωσε, τήν έστειλεν άμέσως νά κοιμηθ ή, της απηγόρευσε νά σηκωθ ή τήν άλλην ήμέραν πρό των ένδεκα και τήν υπέχρεωσε νά πιή ένα ποτήρι γάλα, τόν όποιον έμενεν άθικτον, ως της τόν είχαν άφίσει, πριν νά φύγουν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

Γ'.

Η κυρία Hilda Kokikoski, εγεννήθη τόν 1864. Είνε παλαιά διδασκάλισσα. Άντιπρόεδρος της γυναικείας Φιλανδικής Ένώσεως. Ρήτωρ πολύ γνωστή. Συγγραφεύς ενός βιβλίου ποιημάτων. Έξελέγη εις τόν Nyland από τήν παλαιάν φοινικινήν μερίδα.

Η δεσποινίς Ida Wemmelpun, εγεννήθη τόν 1868. Διδασκάλισσα, διευθύνει τόν λαϊκόν σχολειον εις τόν Hoittio πρό δώδεκα ετών. Πρόεδρος της γυναικείας Φιλανδικής Ένώσεως εις τόν Hoittio. Μέλος του συλλόγου της νεότητος κατά του Άλκολισμού. Έξελέγη εις τόν Aboavi από τήν παλαιάν Φιλανδικήν μερίδα.

Η δεσποινίς Ida Haalle, εγεννήθη τόν 1875. Μία από τας πρώτας γυναικας, οι όποιαι ήργασθησαν διά τόν ζήτημα των εργατιδων, μέλος του Συμβουλίου της γυναικείας Ένώσεως, κοινωνικοδημοκρατική. Κατά τὰ τελευταία αυτά έτη ειργάζετο με μεγάλην δραστηριότητα διά τόν μέρος της. Έξελέγη εις τόν Abo από τούς σοσιαλιστάς.

Η δεσποινίς Anni Huotari, εγεννήθη τόν 1868. Γυναικ των γραμμάτων, ασχολείται ιδιαίτερος, διά τόν ζήτημα των εργατιδων. Μέλος της γυναικείας Ένώσεως. Έξελέγη εις τόν Kopio από τούς σοσιαλιστάς.

Η κυρία Mimoni Konervo, εγεννήθη τόν 1870. Σύζυ-

γος εργάτου εις τόν Helsigfors. Ρήτωρ εκ φύσεως πρόεδρος της Ένώσεως εις τόν τμήμα των ύπηρετριων, σοσιαλιστής, εξελέγη εις τόν Abo.

Η δεσποινίς Jenny Kilpiäinen εγεννήθη τόν 1882. Είνε ύφάντρια εις τόν Wyborg. Γραμματεύς της γυναικείας σοσιαλιστικής και δημοκρατικής Ένώσεως. Έξελέγη εις τόν Kopio.

Η κυρία Maria Laine, εγεννήθη τόν 1868. Σύζυγος εργάτου εις τόν Helsigfors, ρήτωρ πολύ λαϊκή. Πρόεδρος ενός τμήματος σοσιαλιστικού των εργατων. Έξελέγη εις τόν Tavestehus.

Η δεσποινίς Hilja Rärssinen, εγεννήθη τόν 1876. Διδασκάλισσα εις τόν σχολειον του Wyborg, ποιήτρια, Πρόεδρος της σοσιαλιστικής Ένώσεως των γυναικων, και γραμματεύς της λαϊκής εφημερίδος Työlärsnainen. Έχει τήν εμπιστοσύνην των εκλογέων της του λαού, οι όποια εξετίμησαν τήν άφοσίωσιν της και τήν ενεργητικότητά της. Έξελέγη εις τόν Wyborg.

Η δεσποινίς Maria Baunio, εγεννήθη τόν 1872. Ένθερμος σοσιαλιστής και ρήτωρ! Έξελέγη εις τόν Wosan.

Η δεσποινίς Jandra Reinholdssen, εγεννήθη τόν 1873. Ράπτρια, ρήτωρ και διοργανώτρια επαγγελματικων γυναικειων συλλόγων, εις τόν Helsinfors. Έξελέγη εις τόν Trovas Tehus.

Η δεσποινίς Muna Sillenpää. Έγεννήθη τόν 1866. Έφημεριδογράφος, είναι ή ψυχή της κινήσεως διά τόν ζήτημα των ύπηρετριων. Ίδρύτρια εφημερίδος ή Έφημερίς των Υπηρετριων, ή όποια επεिता ονομάσθη ή Έργάτις και είναι όργανον της γυναικείας Ένώσεως της σοσιαλιστικής και δημοκρατικής. Ένεργητική, γενναία, εξελέγη από τήν σοσιαλιστικήν μερίδα του Nyland.

Βεβαίως εύρισκόμεθα μικράν από κυρίας οι όποια φροντίζουν μόνον διά τόν στολισμόν των, αλλά με τιαύτας κυρίας βουλευτάς, των όποιων ή ζωή είναι αφιερωμένη εις τὰ σπουδαιότερα ζητήματα της κοινωνίας, εξαγομεν ότι θά ίδωμεν νά συζητησούν τώρα εις τήν βουλήν πολλά τοιαύτα ζητήματα, εις τὰ όποια οι δραστήριοι, εύφρεσι, και εύθειαι γυναικας, θά δώσουν τήν συνδρομήν των διά της πείρας των και των φώτων των.

(Κατά τόν Γαλλικόν) Ειρήνην Νικολοϊδου.

ΚΡΑΥΓΗ ΟΔΥΝΗΣ

Γ'.

Που λοιπόν δύναται νά εργασθ ή πτωχή, αλλά τιμιά νεανίς άνευ πειρασμού και νά λάβη μάλιστα και κοινωνικήν τινα μόρφωσιν; Έν εργοστασίος διευθυνομένοις υπό έντίμων άνεπτυγμένων και φιλανθρωπων γυναικων ήτοι έν μοναστηρίος της εποχής.

Που δύναται νά κταφύγη έντίμως έν τή άπελπισία της δυστυχίας, της όρφανίας ή της χηρείας ένα κορίτσι οικογενείας; Είς τόν μοναστήριον!

άποτυχία δὲ γάμου ἢ κόρη θὰ ἔχη ἕτοιμον ἔντιμον καὶ ἀξιόπρεπες καταφύγιον.

Ἐξήνεγκα τὴν ταπεινὴν μου ἰδέαν ἐπὶ τοῦ τόσον ζωτικῷ κοινωνικοῦ τούτου θέματος, ὅπως διεγείρω ἐπ' αὐτοῦ τὴν σκέψιν καὶ τὴν χμιλλαν τῆς δράσεως τῶν ἀρμοδίων, ὑπομνήσκουσα αὐτοῖς τὴν τελεσίδικον διὰ τὴν πάσχουσαν γυναικῶν γνώμην τοῦ ἀθανάτου τῆς Ἀλβίωνος φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ

«Μοναστήριον καὶ ὄσον τάχιστα»
(To a nunnery, go; and quickly too)

Κρυσσιανὴ

Σ. Δ. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν μὴ συμμεριζομένη τὰς γνώμας τῆς ἀρθρογράφου, ἐπιφυλάσσεται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπένευσε βραβεῖον 500 φρ. εἰς τὴν κ. Jane Deculafoy διὰ τὴν μετὰφρασίν της τῆς Τελείας Συζύγου τοῦ don Luis de Leon.

Ἡ κ. Τερέζα Οαμπριόλα, διδάκτωρ τοῦ δικαίου διωρίστη καθηγήτρια τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σάσαρι τῆς Σαρδηνίας.

Ἡ δεσποινὶς Χλεμπνικόφ ἐξελέγη μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀρχιτεκτονικῆς Ἐπιχειρήσεως τῆς Πετροπόλεως. Ἡ δις Χλεμπνικόφ εἶναι πτυχιούχος τῆς Ecole du genie civil et des Arts τοῦ Gand.

Μεταξὺ ἐκτὸν ἐξετασθέντων εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τῆς Νέας Ὑόρκης, πρώτη ἦλθεν εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις ἡ δις Florence Brening εικοσαετής. Ἐκ τῶν ἐξεταζομένων οἱ 96 ἦσαν ἄνδρες.

Εἰς τὴν Κίναν ἐκδίδεται γυναικεῖα καθημερινὴ Ἐφημερίς, ἀσχολουμένη εἰς υπεράσπισιν τῶν γυναικείων συμφερόντων καὶ διευθυνομένη ἀπὸ τὴν κ. Chang, γήρακ ἐνὸς ἐπισήμου Κινέζου.

Ἡ Ἐφημερίς αὐτὴ ἐκδίδεται ἀπὸ τοῦ 1906 καὶ ἀπέκτησε μεγάλην ἰσχύν καὶ κύρος εἰς Κίναν. Τὰ ἀρθρα της γράφονται εἰς τὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν τῶν μανδαρινῶν, τὴν ὁποίαν ἔννοοῦν ὅλοι αἱ γυναῖκες.

Ἡ λαίδη Algeroen-Gordon-Lennoy ἴδρυσα μέγχι ἐργαστάσιον κερπῶν ζαχαρωμένων εἰς τὸ ἀπέραντον κτήμα της, μετὰ τὸν σκοπὸν ἀντιδράσεως κατὰ τῆς γερμανικῆς καὶ ἀμερικανικῆς εἰσαγωγῆς τῶν εἰδῶν αὐτῶν.

Εἰς τὴν ἐπιχράτειαν τοῦ Ohio, ἡ ἐταιρεία πρὸς καλλιέργειαν τῆς ὠραιότητος προσφέρει εἰς τὰ δέκα ἐξ ὠραιότερα κορίτσια τῆς χώρας ἕνα ταξίδι εἰς τὴν Εὐρώπην δωρεάν.

Ἡ κ. Brunet ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῶν 6,000 φρ. τοῦ κληροδοτήματος Achille Couronne, τοῦ ὀρίζοντος τὸ πόν τοῦτο εἰς τὴν καλλιτέραν μητέρα καὶ σύζυγον. Ἡ κ. Brunet εἶναι σύζυγος ἐνὸς μικροῦ ὑπαλλήλου τῆς δημοκρατίας τῶν Παρισίων.

Ἰνα παραλάβῃ τὸ βραβεῖον ἡ κ. Brunet κατὰ ρητὸν ὄρον τῆς διαθήκης ὄφειλε νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι κατέθεσεν πρὶν λήθῃ τὰ χρήματὰ ἕνα στέφανον ἀπὸ ἄνθη εἰς τὸν τάφον τοῦ δωρητοῦ.

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ RICHARD WAGNER

Ἐχει γίνεαι τοῦ συρμοῦ τώρα, νὰ ἐρευνοῦν εἰς τὰς πλέον ἀποκρύφους γωνίας τῆς ψυχῆς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, μεταχειριζόμενοι διὰ τοῦτο ὡς ὄπλον, ὅ,τι μόνοι των ἀσυνειδήτως μᾶς ἔδωκαν: τὰς ἀλληλογραφίας των!

Βεβαίως ἀκούομεν μετὰ ἔκστασιν τὸ ἰδεῶδες τραγοῦδι τοῦ

Lohengrin, τὴν τρελλὴν ἰπέλασιν τῶν Walkyrie, τὰς θκυμασίας συμφωνίας τοῦ Tannhaüser, καὶ μετὰ τὴν κροδικὰ γεμάτην ἀπὸ συγκίνησιν καὶ θυμωσμὸν λέγομεν: Τί μεγαλοφυΐα, ποῦ ἦτο αὐτὸς ὁ Wagner, καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλον. Μεγαλοφυΐα, δηλαδὴ θέλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἔξοχος αὐτῆ μουσικὴ ἐγεννήθη φυσικώτατα εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ὅτι χωρὶς ἄλλην προσπάθειαν τὴν ἔγραψε εἰς ὀρχήστραν καὶ τὴν παρῆδωκε εἰς τὸν θυμωσμὸν τοῦ κοινοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀλήθεια: ὁ Wagner, ὅπως ὅλοι οἱ μουσικοί, εἶχε ἀνάγκην νὰ παίξῃ εἰς τὸ πιάνο τὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας του, καὶ τότε ἄρχιζε δι' αὐτὸν τὸ βαρσακιστήριον. Παράξενος καὶ φαντασιώδης ὅπως ἦτο, κανέναν ὄργανον ἀκόμη καὶ ἂν ἦτο ἀπὸ τὸ καλλίτερον ἐργαστάσιον, δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του: τότε ἐγένετο ἔξω φρενῶν, ἐκτυποῦσε τὸ πιάνο σὺν κωφῶ καὶ ἔσπαζε χορδὰς καὶ πληκτρα, καταρῶμενος τοὺς κατασκευαστὰς, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀνίκανοι νὰ δώσουν εἰς τὰ ὄργανά των ζωντανὴν ψυχὴν, ποῖος ἦτο δυνατὸν νὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀποδώσῃ τὴν σκέψιν του; καὶ τὸ βαρσακιστήριον ἐξηκολούθει ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ὁ μέγας κατασκευαστὴς Sleinwoy τοῦ ἔστειλε δειλὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιάνα του μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ δεχθῇ νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

Μόλις ὁ μέγας διδάσκαλος ἀκούμπισε τὰ χέρια του ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα, καὶ ἀμέσως φωνὴ χαρῆς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του: «Τέλος ἰδοὺ τὸ ὄργανον ὅπου ὄνειρευόμουν!... Μετὰ ἔννοιαι, μοῦ ὀμιλεῖ... μοῦ ἀποκρίνεται.» Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἀγάπη τοῦ Wagner διὰ τὸ πιάνο του ἐγένετο πάθος φοβερόν καὶ ὅταν ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβον αὐτοῦ, ὁ Sleinwoy, ἐζήτησε νὰ πάρῃ τὸ πιάνο, τὸ ὅποιον εἶχε στείλει διὰ δοκιμὴν διὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μετὰ ἄλλο, νεώτερον, τὸ ὅποιον ἐθεωροῦσε περισσότερον ἄξιον διὰ τὸν μέγαν συνθέτην, ὁ Wagner ἄμα τὸ ἀποχωρίστηκε, περιεπλανᾶτο μέσα εἰς τὸ σπίτι ὅπως μὴ ψυχὴ κολασμένη, ὅπως καὶ μόνος του τὸ λέγει εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς.

«Λυποῦμαι τὸ μέγαλό μου πιάνο Sleinway, ὅπως λυπεῖται κανεὶς μὴ γυναικῶν ὅπου ἀγαπᾷ. μοῦ λείπει διαρκῶς, μοῦ λείπει πικρῶς.»

Δὲν ἀπολαμβάνω πλέον τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου τὸ πιάνο ἔφυγε. ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀπουσία του δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ.»

Richard Wagner

Καὶ ὅταν μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔλαβε τὸ νέον ὄργανον τότε ἡ χαρὰ του δὲν ἔχει ὅρια.»

«Ἐπρεπε νὰ παρευρεθῆτε μόνος εἰς τὴν μεγάλην χαρὰν ὅπου ἠσθάνθη, ὅταν ἔλαβα ἐκ νέου τὸ θυμωσμὸν πιάνο σας.»

Δὲν γνωρίζω τίποτα ἀπὸ τὴν ζωγραφικὴν, γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν, φιλολογικὴν καὶ δυστυχῶς ἀκόμη καὶ εἰς τὴν μουσικὴν, ὅμοιον μετὰ τὴν θυμωσμὸν τελειότητα τῶν πιάνων σας, δὲν εἶνε πλέον τέχνη εἶνε καλλιτεχνία: διότι ὁ Beethoven καὶ ὁ Bach ἀκόμη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτιμηθοῦν τελείως παρὰ ἂν τὰ ἔργα τους παιχθοῦν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πιάνα σας. Μετὰ μίαν λέξιν εὐρίσκω ὅτι τὸ μέγαλό πιάνο σας εἶνε ἔργον εὐγενοῦς καὶ θυμωσμὸν καλλονῆς.

Richard Wagner

Βεβαίως τοὺς βεβήλους ὁ λυρισμὸς αὐτὸς θὰ τοὺς κάμῃ νὰ μειδιάσουν, ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε περισσότερος ἀπὸ ἀληθινὸς ὁ σύνδεσμος αὐτὸς τοῦ καλλιτέχου μετὰ τὸ ὄργανον τὸ ὅποιον συντείνει εἰς τὴν ἔμπνευσιν του;